

Легенди за Тъмната гора

ПОБЕЖДАВАЙ, УИЛУМ!

Стив Барлоу и Стив Скигмор

Илюстрации Фиона Ланг

ЕГМОНТ

www.egmontbulgaria.com

ПЪРВА ГЛАВА

Как задните части на Уилум
Свинарят пострадаха заради
безчестието на господаря
Гаймън и как двамата заедно
срещнаха вълк, облечен в дрехи

Доктор Кръв се намръщи и каза на Саймън:
- Ще ми се наложи да те накажа най-строго.
- Добре, сър - кимна Саймън.
- Държа се лошо - доктор Кръв удари с бастуна си.
Бастунът разцепи въздуха със свистящ звук. - Много,
много лошо.
- Знам, сър - каза самодоволно Саймън.
- По тази причина - продължи сурово доктор Кръв, -
мое тъжно задължение е да те набия така, че никога да
не го забравиш.
Усмивката на Саймън заплаиваше да разполови лице-
то му:
- Разбира се, сър.

- Много добре - доктор Кръв посочи столчето за на-
казания. - Уилум, набеди се.

Уил заскърца със зъби, вдървено отиде до столчето и
коленичи пред него. - Нали знаеш, мен ще ме заболи пове-
че от теб - каза със съжаление Саймън и се ухили само-
доволно на Уил.

Уил изгледа Саймън продължително, бавно и ядосано.

- Аз не мисля така.

Злобната усмивка на Саймън ставаше все по-широка,
а Уил извади добре сдъвкана топка парцали от торбич-
ката на колана си, захвана я и се наведе над стола.

Доктор Кръв вдигна бастуна....

Пля-я-я-с!

- Това ти е за ябълките на фермер Порл...

Пля-я-я-с!

- ... а това е за гето си сложил в торба котката на
Свободната домакния...

Пля-я-я-с!

- ... а това е, че си пхнал опитомения пор на Добрия
Тоби при нея...

Списъкът продължи с по един удар за всяко едно от
пробивенията на Саймън. Чупене на прозорци, кражби,
лъжи - еластичният бастун свистеше наголу и вдига-
ше малки облачета прах от задната част на пантало-
ните на Уил.

Накрая бастунът се разцепи. Доктор Кръв се подпря
загъхан на бюрото.

- Много добре - изпудтя мой. - Ще оставим боя с
петли и пушенето зад обора за следващата седмица.

Уил се изправи, олюлявайки се - все още без да каже

нищо, въпреки сълзите, които се стичаха по бузите му.
А доктор Кръв посочи на Саймън разцепения бастун:

- Надявам се, това да ти послужи за урок!

- О, да, сър - отвърна Саймън и се ухили с възхище-
ние. - Със сигурност ще ми послужи. Много ви благода-
ря.

- Свободен си, Уилум - доктор Кръв потъна в удоб-
ния стол и се приготви да се наслади на заслужена по-
чивка.

Уил прибра топката парцали в торбичката си и се
обърна да си върви.

- Не бързай толкова! - прошенна припряно Саймън,
който изведнъж се бе озовал до него. - Искам да свър-
шиш една работа.

- Така ли? - Уил потърка задните си части и погледна
Саймън с нескрита неприязън.

Саймън хвърли поглед към доктор Кръв, който се бе-
ше настанил удобно за дрямка. После сграбчи Уил за ла-
кътя и го повлече към другата стая. Чак там прецени,
че е безопасно да говори.

- Кривокракият Хорис.

- Твоят кочияш? - Уил изглеждаше объркан. - Какво
за него?

- Налегнали са го мартамбли.

Уил потръпна:

- Много лошо.

- Не може да кара, не може да гържи поводите. Ис-
кам ти да караш - Саймън прекъсна заекващия протест
на Уил. - Виждаш съм те да караш каруците на селяните
към Града.

- Волските коли на селяните са едно, а карета с четири коня е съвсем друго...

- Ще се справиш. Хорис все пак ще е до теб, ти само ще правиш каквото ти казва.

- Защо трябва да се справям? - възрази Уил. - И къде ще бъдеш ти?

Саймън го погледна надменно.

- Джервайс го Тантел и аз ще бъдем вътре в каретата, разбира се, с ... ъм ... - той се изчерви. - С две момичета.

„Той ще използва каретата на баща си, за да се изперчи пред момичетата“ - помисли си Уил. После изведнъж го обзе ужасно съмнение:

- Къде мислиш да отидеш?

Саймън безгрижно размаха ръка към прозореца:

- Навън, разбира се.

Уил го погледна ужасено:

- В Гората? Да не си полудял!

Уил и Саймън стояха в една от горните стаи на замъка. Градът Средгорски мрак се разстилаше по стените му, а калдъръмените улици сякаш чертаеха карта на самите себе си. Тесните порутени сгради се гущеха една в друга, за да се защитят - също като стадо овце, обкръжено от вълци. Заг градските стени бяха буренясалите ниви и запуснатите села. А по-нататък...

По-нататък във всички посоки се простираше пълното зелено море. Листа във всякакви оттенъци - от светложълто до тъмнозелено - се люлееха от утринния бриз като вълни в неуморно движение. От място-

то, където стоеше Уил, проблясващият балдахин от гървета изглеждаше съвсем безопасен. Но под него, скрита от погледа, беше вътрешността на Гората - непознатия свят на ужаса.

Още в люлките децата слушаха страшни истории за опасностите на Гората. Плашеха ги с тях. „Ако пак направиш така, ще те оставя в Гората“ - крещяха ягосаните майки. Хлапетата се плезеха и се преструваха, че не им пука, но преставаха да се гържат лошо поне за известно време.

Уил потръпна. В Тъмната гора живееха вълци и мечки, които понякога внезапно нападаха крайградските ниви. Но това бе най-малката опасност. Говореше се, че в непробродните дебри се крият човекоядци, великани, дракони и още по-лоши създания. Тъмната гора беше пълна с опасности, които можеха да смразят и най-смелото сърце. Тя се простираше все по-нататък и по-нататък - чак до края на света - и всеки сантиметър от нея изглеждаше странен, мрачен и коварен.

- Хората не ходят в Гората - рече неспокойно Уил. - Казват, че който отиде, не се връща.

- Глупости. Бабини деветинини - изсумтя Саймън.

- Нямаше да ги наричаш глупости, ако живееше извън градските стени - Домът на Уил беше в село Влюбчивите ергени, между Града и Гората. Той бе виждал някои от създанията, които излизаха от Гората, и доста беше слушал за тях. - Все едно - продължи Уил, вече по-уверено, - не ти е позволено да влизаш в Гората. Ще те спрат.

- Кой ще ме спре?

- Стражите.

Саймън вдигна вежди и високомерно се усмихна на Уил:

- Имаш предвид стражите на баща ми?

Уил се поколеба. Саймън беше син на Върховния господар Гордън Превдрак, който управляваше град Средгорски мрак. Дали стражите щяха да спрат наследника на Върховния господар - на Истинския жълъд от Могъщия гъб, Господаря на Покритите с листа горски поляни, Управителя на Зелените пространства... и още десетина титли, които Уил не си правеше труда да помни? Щяха ли да посмеят?

- Ако нещо ти се случи - каза Уил с надеждата, че нещо наистина ще му се случи, - Господарят Гордън ще ми убие.

- Заповядам ти да ни закараш в Гората!

Уил поклати глава.

- Ако откажеш - каза злобно Саймън, - ще направя нещо толкова лошо, че доктор Кръв ще те направи на пихтия. Да не би да си забравил, че си моето момче за бой?

Това всъщност не беше въпрос. Дупето на Уил жестоко смъдеше от последната среща с бастуна на доктор Кръв. Нищо чудно ако задните му части засветят в тъмното. Той въздъхна. Нямаше какво толкова да губи. Трябваше да признае пред себе си, че ще се опита да подкара каретата със запрезната четворка коне.

- Добре - с мъка се съгласи Уил.

- Чудесно! - Саймън се пресегна за меча и плаща си. - Хайде да направим едно кръгче из Гората!

Каретата - с Уил на капрата, затрополи по лъкатушешите улчички на Средгорски мрак. Старата възглавничка омекоत्याваше седалката, но въпреки това той болезнено потрепваше при всяка неравност на пътя. До него седеше кривокракият Хорис, дворцовият кочияш - дребничък, силно кривоглед човек, с дълговидни крака. Той миришеше на конюшня и кръчма и беше останал с впечатлението, че дава на Уил урок по каране на карета.

- Лявата ръка малко наголу, момче, сега погледни назад - дай сигнал за десен завои, добре, намали, огледай се за насрещно движение, хайде сега - забиваме...

Уил не обръщаше внимание на досадния коментар. Той откри, че да караш умните изгриви коне, впрегнати в каретата, е доста по-лесно, отколкото да се справяш с тъпите волове. Хорис може и да не можеше да гържи поводите, но, изглежда, хич не му беше трудно да гържи плоското шишенце, от което често-често се „освежаваше“.

Уил не обръщаше внимание и на коментарите, долинатици от вътрешността на каретата. Саймън и приятелят му Джервайс го Тантел безсрамно се перчеха пред двете поканени момичета, които се кикотеха и се гуеха. Момчетата крещяха на Уил безсмислени и противоречиви указания:

- Кочияш, на следващия ъгъл вляво.

- Нададно, глупако, нададно!

- По-бързо!
- Намали!
- Да не си без ръце бе, гръбник!
- Безмозъчен идиот!

Уил не им обръщаше внимание. Нямахше смисъл да се ядосва. Саймън можеше да му отрови живота - дори много повече, поправи се Уил, Джервайс пък е избухлив побойник. Освен това и двамата са богати и привилегировани, а той беше беден като прасетата, които пасеше, когато не заместваше гунето на господаря си.

Каретата бързо премина през кварталите на градските благородници - „Остроумието на Графа“ и „Рицарите ходят внимателно“. Покрай калдъръмените улици се нижеха големи къщи, защитени от високи стени, яки порти и свирени кучета.

Надолу по хълма улиците ставаха по-тесни, по тях имаше повече хора, въздухът беше изпълнен с виковете на търговци и занаятчии, които продаваха изделията си.

- Гърнета, вземете си хубави гърнета!
- Перуки! Перуки!
- Пресни пилета! Евтино ги давам!
- Хайде, не остана!
- Нито шилинг, нито пени, дай монета и е твое!

Уил мина през десетината пекари - „Топли кексчета, вземете ги оттук! Топъл хляб, продава се като топъл хляб!"; Издутата порта и Улицата на карантията с редиците месарници - „Шкембета, мозък, чревца, бърбечета. Ужасно ниски цени!“. Каретата изтрополи през Площада на платовете - шивачите на Срегорски мрак

седяха на пейки пред дюкянните си и припряно шеха: „Сукно! Вземете го, докато още е сукно!“. Преминаха и през Огнения ред с тъмена от ударите на ковашките чукове по наковалните: „Ново - грън - желязо!“ „Всякакви - грън - размери!“ „Ново - грън - желязо!“ „Всякакви - грън - Оу!“ . После покрай болницата по Алеята на злополуките и край студентските квартири по Пътя на знанието. Изведнъж се изтъркаляха през Градските порти и затрополиха все по-бързо през буренясалите пасища извън стените. След няколко мига се озоваха между гърветата. Вече бяха в Тъмната гора.

Уил се усмихна - всичките му притеснения изведнъж се изпариха. Беше страхотно! Ударите на листата, които се допиреха до каретата, поводите в ръцете му, конете под негово управление, вятърът в косите му...

Кривокракият Хорис прочисти гърло:

- Сега - каза припряно той, - като ударя с юмрук по капрата, искам да спреш каретата колкото се може по-бързо.

Прас!

Стреснат, Уил гръпна поводите и натисна спиращката. Конете се изправиха сепнато на задни крака и зауряха с копитата, разхвърчаха се камъни и буци пръст. Отвътре се чува ядосан рев и изплашени писъци.

Каретата поднесе и спря. Конете запристъпваха нервно, заклатаха глави и се изпотиха. Уил се обърна към кривокракия Хорис, за да получи одобрение, но видя, че кочияшът се бе втренчил право напред, а устните му трепереха.

Момчето проследи погледа му и ахна поразен.

Пред каретата стоеше огромен вълк. Беше точно по средата на пътя, нямаше как да минат.

- Е, живо-здрavo-o-o! - каза провлечено вълкът.

Уил примигна невярващо. Това би трябвало наистина да е вълк. Всички признаци сочеха натам.

Кафеникаво-сива козина.

Дълга зла муцуна със студен влажен нос.

Лиги, капещи от зъбите.

Остри уши.

Черна маска.

Черна маска?

Уил потърка очи. Вълкът определено беше с маска. И с редингот. И с тривърха шапка, рюш и бричове до коленете - очевидно ушити за крака, поставени гругояче. И говореше.

Вълкът подгъна лапи.

- Да видим какво имаме тук? - каза спокойно той. - Карета пълна с богати лордчета от двора на господаря Гордън, тръгнали на малка разходка из Гората.

Четири ужасени лица погледнаха от прозорците на каретата.

- Едно кръгче из Гората, нали така го наричате? - продължи любезно вълкът. - Мислите, че е страшно смело, предполагам?

Уил не беше страхлив - и преди се е случвало да се разправя с вълци. Вълчите глутници никога не се доближаваха до Града, но от Тъмната гора понякога излизаха еднаци и се опитваха да удавят някое от прасетата на Уил. Но един добър удар със сопа обикновено променяше намеренията им. Ала момчето нямаше никакъв опит с

говорещи вълци. Ръката му бавно се плъзна към тоягата, която кочияшът държеше под капрата.

Вълкът спокойно обиколи каретата, застана под прозореца и и направи подигравателен поклон.

- Приветствам ви, скъпи ми пътешественици - извика той. - Ставайте и давайте! Парите или ... как беше сега? А, да ...

Той се усмихна и показа два реда остри като бръснач зъби. Кривокракият Хорис припадна.

